

Î N C H E I E R E

22 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Mariana Pitic
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului depus de Întreprinderea cu Capital Străin
„Viknograd” Societate cu Răspundere Limitată,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă
de Întreprinderea cu Capital Străin „Viknograd” Societate cu Răspundere Limitată
împotriva Biroului Vamal Centru cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 24 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost respins apelul declarat de Întreprinderea cu Capital Străin „Viknograd” Societate
cu Răspundere Limitată și a fost menținută hotărârea din 27 septembrie 2018 a
Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 13 august 2018 ÎCS „Viknograd” SRL a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Biroului Vamal Centru cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că la 1 decembrie 2009, între ÎCS „Viknograd”
SRL în calitate de cumpărător și SA „Kompen” (Turcia) în calitate de vânzător, a fost
încheiat contractul de vânzare-cumpărare a profilului PVH, care se execută succesiv,
astfel încât cumpărătorul importă regulat mărfurile conform acestuia, având stabilit
de mai mulți ani unul și același preț la achiziție, fapt confirmat prin importurile
efectuate în perioada anului 2017, care se certifică prin declarația vamală nr. i31043
de pe blancheta Nr. IZ09796360 elaborată de către Broker la 13 aprilie 2017, care se
completată cu declarația pentru valoarea în vamă a mărfurilor din 13 aprilie 2017,
scrisoarea de trăsură internă din 7 aprilie 2017, factura ivoice din 7 aprilie 2017,
declarația vamală a țării de origine (Turcia) din 7 aprilie 2017.

A menționat că un alt import de mărfuri de la vânzătorul SA „Kompen”, a
derulat la 9 iunie 2017, dar și în data de 1 decembrie 2017, ambele importuri fiind
însoțite de aceleași set de acte care au însoțit importul din 13 aprilie 2017.

A explicat reclamantul că pe întreaga perioadă de parteneriat între agenții
economici, valoarea în vamă a mărfii a fost stabilită potrivit metodei de evaluare nr.
1 stipulate în prevederile art. 11 al Legii cu privire la tariful vamal, care
reglementează determinarea valorii în baza prețului efectiv plătit pentru marfă,
cumulat cu cheltuielile de transport.

A relevat că importul mărfii din 5 iunie 2018, a determinat Serviciul Vamal să aplice fără niciun motiv justificat, o altă metodă de estimare a valorii în vamă a mărfii, care se califică de către ÎCS „Viknograd” SRL ca fiind una disproporționată și nemotivată, astfel, prin declarația vamală primară nr. i 44365 de pe blancheta nr. YR10688124 și declarația vamală complementară de pe blancheta nr. PE 10746181, întocmite de către Broker la 5 iunie 2018, prețul stabilit spre plată cu titlul de taxă vamală de import s-a estimat la suma de 42 383 de lei, iar marfa a fost evaluată după metoda nr. 1 conform art. 11 al Legii cu privire la tariful vamal.

Prin emiterea actului de inspecție din 6 iunie 2018, Serviciul Vamal a solicitat o serie de acte suplimentare prin care s-ar fi certificat valoarea mărfii declarate, pentru ca actele cerute, împreună cu o explicație suplimentară emisă de către companie în formă scrisă, să se prezinte Serviciului Vamal în data de 7 iunie 2018.

A susținut că prin același act de inspecție, contrar prevederilor art. 54 al Hotărârii Guvernului nr. 974 din 15 august 2016 pentru aprobarea Regulamentului privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor, Serviciul Vamal a stabilit preț pentru 1 kg de profil în sumă de 26,13 lei, în raport cu prețul de 19,18 lei, real achitat pentru această marfa, achitarea fiind certificată documentar prin proforma invoice nr. 01/2018 din 23 mai 2018, dar și ordinul de plată nr. 278 din 24 mai 2018 prin care se probează achitarea sumei exact stabilite prin proforma invoice, astfel încât, organul vamal, stabilind prețul de 26,13 lei pentru un kg de profil, nu a făcut trimitere absolut nici la un precedent de import al mărfurilor similare, precum și nici la un oricare alt argument, care reiese din prevederile pct. 47 al Regulamentului citat.

În opinia reclamantului, organul vamal a manifestat o ingerință nejustificată în dreptul de proprietate a ÎCS „Viknograd” SRL, majorând valoarea în vamă a mărfii cu suma de 71 294,56 de lei, fapt care a generat o supraplată la buget din patrimoniul întreprinderii în sumă de 14 601,13 lei, care poate fi desprinsă din declarația vamală nr. i 44365 de pe blancheta nr. UA10688128, PC 10746180 și PH10746183 pe ultima blanchetă la rubrica 47 (calculul impozitului), fiind indicată suma totală spre plată în mărime de 56 984,13 lei, în raport cu suma precedentă de 42 383 de lei, indicată în declarația vamală întocmită pe blancheta nr. YR10688124 și pe blancheta nr. PE10746181, în așa fel fiind violate expres prevederile art. 1 al Protocolului nr. 1 CEDO.

A mai declarat că aplicarea arbitrară a estimării valorii în vamă s-a adeverit prin emiterea unui alt act de inspecție din 8 iunie 2018 prin care Serviciul Vamal fără a justifica prin probatoriu concret, a constatat careva divergențe de prețuri dintre marfa importată și alte mărfuri similare, nefăcând trimitere exactă la identificarea concretă a similitudinilor dintre mărfuri prin prezentarea documentelor justificative în sensul dat.

Astfel, în situația creată de organele vamale, brokerul a fost determinat să evalueze marfa potrivit metodei nr. 6, doar pentru a obține liberalizarea circuitului mărfii.

Dezacordul cu valoarea în vamă s-a manifestat prin inițierea procedurii prealabile de soluționare a litigiului, astfel încât în termenul de 10 zile, la 18 iunie 2018, a fost înaintată o plângere prin care s-a solicitat recunoașterea valorii inițial stabilite de către declarant, însă prin scrisoarea cu nr. 28/11-10708 din 11 iulie 2018 a Serviciul Vamal, cerințele ÎCS „Viknograd” SRL au fost respinse.

Reclamantul și-a întemeiat pretențiile pe prevederile art. 14-27 din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, art. 7 alin. (4) din Legea cu privire la tariful vamal nr. 1380 din 20 noiembrie 1997.

A solicitat anularea actului de inspecție nr. 2070 din 6 iunie 2018 prin care s-a stabilit prețul în sumă de 26,13 lei pentru 1kg de profil importat și trecerea în contul altor achitări a sumei în mărime de 14 601, 13 lei.

Prin hotărârea din 27 septembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

La 26 octombrie 2018 ÎCS „Viknograd” SRL a declarat apel împotriva hotărârii din 27 septembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

Prin decizia din 24 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de ÎCS „Viknograd” SRL și a fost menținută hotărârea din 27 septembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel și-a întemeiat soluția pe prevederile art. 1 alin. (2), art. 2 și art. 3 din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, art. 179 alin. (1), (2), (4) Cod vamal, art. 8 alin. (1) și (2), art. 10 alin. (1) și (2) din Legea cu privire la tariful vamal nr. 1380-XIII din 20 noiembrie 1997, pct. 36 lit. a) și b), pct. 34 al Regulamentului privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 974 din 15 august 2016.

În contextul normelor enunțate, instanța de apel a apreciat ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe referitoare la respingerea cererii de chemare în judecată, întrucât declarantul nu a prezentat toate înscrisurile solicitate de autoritatea vamală, în special documentele care ar permite confirmarea prețului mărfii, or, instanța de apel a specificat că doar în cazul în care suspiciunile privind veridicitatea valorii în vamă declarate sunt înlăturate în urma examinării actelor suplimentare prezentate de declarant, organul vamal va accepta această valoare, ceea ce la caz nu este aplicabil.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că prima instanță a dat o apreciere obiectivă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei și corect a aplicat normele de drept material și procedural.

La 13 martie 2019 ÎCS „Viknograd” SRL a declarat recurs împotriva deciziei din 24 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și ilegală prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material.

A menționat că instanța de apel nu a dat răspuns la toate argumentele invocate în cererea de apel, nefiind astfel constatate și elucidate toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei.

Recurentul a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

Completul reține că prezentul litigiu a fost soluționat în baza Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000.

Prin Legea nr.116 din data de 19 iulie 2018, a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) al Codului administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 1 aprilie 2019, iar potrivit alin. (2), la data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) al Codului administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale, însă rezultând din aceeași normă legală, Completul va examina admisibilitatea cererii de recurs prin prisma prevederilor Codului de procedură civilă, având în vedere că prezenta procedură de contencios administrativ a fost inițiată până la intrarea în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 24 ianuarie 2019.

Astfel, recursul declarat la 13 martie 2019, este în termen.

Prin referința din 7 mai 2019, Biroul vamal Centru a solicitat de a considera recursul ca inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului depus de ÎCS „Viknograd” SRL, în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către ÎCS „Viknograd” SRL, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de ÎCS „Viknograd” SRL.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) Cod administrativ, art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Întreprinderea cu Capital Străin „Viknograd” Societate cu Răspundere Limitată, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Mariana Pitic

Tamara Chișca-Doneva